

İhsan GÜRKAN

İ.Ü.-S.B.F. ve İletişim Fakültesi

TÜRKİYE'DE ASKERLİK KURUMU VE ASKERLER

Türk Ulusu ve Türk bireyi, doğuştan askerliğe yatkın ve genellikle askeri ve askerliği seven bir karaktere sahiptir.

Orta Asya'da tarihi Çinliler ve diğer kavimlerle sürekli mücadele ile geçen Türkler'in değişen iklim koşulları, görülmedik çekirge akınları... gibi doğal âfetler nedeniyle çölleşen topraklarını terk ederek daha çok Batı yönünde Yüzyıllar boyu yaptıkları göçlerde, Türk Boyları'nın daima bir askeri düzene sahip oldukları ve bunu özenle korudukları bilinmektedir.

Yukarıdaki nedenlere ek olarak, çok çeşitli ve güçlü düşmanlarla çepeçevre sarılı olmaları dolayısıyla fetih temelinde dayalı olan Türk devletlerinin yapısı, askerleri, en eski çağlardan başlayarak, ister istemez, bu devletlerde ön saflara ve yönetici durumuna getirmiştir. Bu cümleden olarak, Hunlar, Göktürkler, Karahanlılar, Gazneliler, Timur İmparatorluğu, Selçuklular, Osmanlılar ve diğerleri... geniş ölçüde askeri temele dayanan devletler olarak kurulmuşlardır. Bu bakımdan, "Türkler asker bir ulustur" deyimi, bir yazarımızın çok yerinde olarak işaret ettiği gibi, boş bir övünç nedeni ve temelsiz bir şovenlik gösterisi değildir. Aslında, Ordu'nun temelini teşkil eden disiplin ve hiyerarşi anlayışı, dün de, bugün de, Türk ailesi'nin başta gelen ilkelerindedir. Ayrıca, Türk halkı, savaşta, daima ordusu ile beraber olmuştur. ATATÜRK'ün, Kurtuluş Savaşı'nda ve özellikle bu savaşın kesin sonuç aşamasında gösterdiği büyük başarısının asıl ve temel dayanağı aynı asker yazarımızın işaret ettiği gibi, onun Ulus'u, tümüyle Ordu'nun ve savaş'ın içine katmasıdır. Böylece, zafer, Ordu ve Ulus işbirliği ile kazanılmıştır.

Bu, hayati derecede önemli özellik, Türk Ulusu'na Tanrı'nın bir lutuf ve ihsanıdır ve Ulusumuz, bu özelliğini yitirmedikçe, ne Anadolu Kalesi'nin, ne de onun egemen olduğu Trakya ve Boğazlar'ın düşman eline düşmesi mümkün değildir.

Türkler'in Anadolu ve çevresindeki yaşamı da, başta Ruslar olmak üzere, Türk topraklarına göz diken çeşitli uluslarla savaşmakla geçmiştir. Yalnız komşu Ruslarla iki yüz yılda onüç savaş yapılmıştır. Ancak, Türkiye Cumhuriyeti'nin, Kurtuluş Savaşı'ndan beri (Kore ve Kıbrıs dışında) savaş görmemesi, İSMET İNÖNÜ'nün Türkiye'yi İkinci Dünya Savaşı dışında tutmak için gösterdiği büyük beceri ve siyasi başarı

sonucu olduğu gibi, bir yandan da, günümüzde devletler arasındaki mücadelelerin barışta diplomasi yoluyla ve özellikle ekonomi ve ideoloji alanlarında sürmesindedir. Ancak, şurası da bir gerçektir ki, ordular, bütün ülkelerde savaşa hazır olmak ve olası saldırıyı saldırıdan vazgeçirmek amaçlarıyla barış zamanında da elde tutulmakta ve geliştirilmektedir.

Genç Türk erkeği, geleceğini düzene koyacak ve sağlama bağlayacak iş yaşamını kurmadan, hatta evlilik kurumuna girmeden önce, askerlik hizmetini yapmayı ilkö edinmiştir.

Görülüyor ki, askerlik Türk yaşamında, yurt savunmasının da ötesinde, kendine özgü, evrensel bir yere sahiptir. Bu yargıyı destekleyen neden ve gözlemlerden bazı- larını şöylece sayabiliriz.

Türkiye'nin halihazır coğrafi konumu ve durumu, barışta da, güçlü silâhli kuv- vetler bulundurmasını gerektirmektedir. Herhangi bir ittifakta yer almayarak, tarafsız ve bağlantısız bir ulusal politika ve stratejiyi seçmek istediği taktirde, bu statüyü korumak ve getirdiği tüm yükümlülükleri yerine getirmek için, Türkiye'nin çok daha güçlü ol- ması gerekmektedir. Kaldı ki, Türkiye gibi bir jeostratejik ve jeopolitik konumda olan bir ülkenin tarafsız kalması da çok güçtür. Geleneksel tarafsız İsviçre; keza, bu politi- kayı daha sonra benimseyen İsveç, Avusturya, Finlândiya, askerlik kurumunu bir yana atmamış, tersine, tarafsızlıklarının korunmasını, kendilerine özgü, güçlü ve sürekli ola- rak yeni teknolojileri uygulayan, nisbeten küçük, çevik ve ateş gücü yüksek silâhli kuv- vetlere dayandırmışlardır. Esasen coğrafya ve tarih göstermektedir ki, Türkiye için, diğer bir alternatif olarak, Kuzey'deki geleneksel tehdidin diplomasi yoluyla ortadan kaldırılması mümkün değildir. Çünkü, en azından, kuzey komşumuz, kendisini kısa yoldan sıcak denizlere ve kararsız Üçüncü Dünya ülkelerine götürecek stratejik istika- metlerin Türkiye tarafından engellenmesinden Yüzyıllardır sıkıntı çekmektedir ve şikâ- yetçidir. Birinci Dünya Savaşı'nda Boğazlar'ın Türkler tarafından kapatılması, Baltık Boğazları'nın da kapalı olması yüzünden; ayrıca, o tarihlerde Beyaz Deniz'deki Mour- mansk limanının, Gulf Stream nedeniyle, buz tutmadığı da bilinmediğinden, Rus Çarlığı'nın Batı Müttefiklerinden askerî yardım ve destek alması mümkün olmamıştır. Buna karşılık, Ruslar da, çok büyük buğday stoklarını Batı Avrupa ülkelerine sata- madıklarından, Avrupa'da ekmek fiatları aşırı ölçüde yükselmiş; Birinci Dünya Savaşı, en azından iki yıl daha uzamış; fakat en büyük etki Rusya'da görülmüş ve 1917 yılında Bolşevik Devrimi olmuştur.

Boğazlar ve dolayısıyla Trakya ve Marmara bölgelerinin bunca önemi yanında, buralardan 1500 km uzakta bulunan Doğu Anadolu da, özellikle 1979 İran ve Afganistan olaylarından sonra daha büyük önem kazanmıştır. Nihayet, Türk - Yunan ilişkileri iyi değildir. Güneydoğu Anadolu'da durum büyük ölçüde önlemleri gerektirmektedir. Türki- ye, Kıbrıs'ta kuvvet bulundurmak zorundadır.

İşte bütün bu güvenlik sorunları ve NATO yükümlülükleri, Türkiye'nin, herhangi bir savaşta, NATO'nun yardım ve desteğinin belirli bir zaman alacağı ve bu zaman zarfında Türkiye'nin, kendi yağı ile kavrulmak zorunda kalacağını da hesaba katarak,

barışta, büyük bir silâhli kuvvet bulundurmasını ve bu kuvveti sürekli olarak modernize etmesini zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla, askerlik kurumu, Türkiye için, birçok devletlerden farklı olarak, savaşta olduğu kadar barışta da hayati derecede önemli bulunmaktadır. Yurt savunması açısından büyük bir zorunluk olarak görülen, güçlü ve oldukça büyük kuvvetleri barış zamanında savaşa hazır bir durumda elde bulundurmamak, önümüzdeki güvenlik probleminin sadece bir yanını teşkil etmektedir. Bunun yanında, Türk Silâhli Kuvvetleri, ayrıca, kalkınmakta olan Türkiye için birçok açıdan etkin bir okuldur. Büyük bir bölümü, belirli bir meslek ve san'at alanında yetişmeden orduya gelen Türk gençleri, çok defa bir sanat öğrenmiş; fakat en önemlisi, çağdaş yaşamın istediği görgü, sorumluluk ve ödev duygusu kazanmış olarak yuvalarına dönmektedirler. Yüksek öğrenim görmüş olan yedek subaylar ise, belirli alanlarda deneyim kazanmış, karar verme san'atını öğrenmiş birer yaşam insanı ve lider olarak sivil kesime dönmektedirler. Her ne kadar Türkiye'nin iş gücünün belirli bir bölümünün, askerlik ve yurt hizmeti gereği, belirli bir süre silah altında tutulmasının, Türk ekonomisi için sakıncalar yaratılabileceği düşünülebilirse de, demografik faktörlerin etkisiyle, işsizlik oranının sürekli olarak arttığı, hatta bir süredir askerlik çağına girenlerin tümünün askere alınmasının bile mümkün olmadığı, hesaba katılırsa, bu gençlerin bir bölümünün askere alınması suretiyle fazla iş gücünün bir kesiminin bu şekilde değerlendirilmesinin yararı bile aklı gelmektedir. Üstelik, silâhli kuvvetler, her yıl, 200.000 civarında, çağdaş anlamda bazı temel bilgiler ve deneyimlerle eğitilmiş genci ülkenin iş gücüne katmaktadır. Bunlar, silâh kullanma ve çağdaş savaş yöntemlerinin yanında, okuma ve yazma ve ilköğretim bilgileri, şoförlük, iş makineleri operatörlüğü, makine ve tezgâh işçiliği, elektrikçilik, kazancılık ve kaloriferçilik, gemicilik, bilgisayar dahil elektronik gereçlerin kullanılması ve bakımı, motörlü araç makinistliği, tarım işçiliği, marangozluk, demircilik, terzilik, saraçlık, yazı işleri ve muhasebe... gibi iş alanlarında kişisel bilgi ve beceri kazanmakta, ya da becerilerini yeni bilgi ve deneyimlerle geliştirmektedirler.

Disiplinli bir okul yaşamı ve mesleğin gerektirdiği özel gözetim ve denetim içinde yetişen muvazzaf subay ve astsubaylar, emeklilik ya da diğer şekillerde ordudan ayrıldıktan sonra da ülkenin iş ve irfan yaşamına katkıda bulunmaktadırlar. Kaldı ki, sadece bizde değil, bütün dünyada, özel sektörün, ordudan, mühendis, tıp doktoru, öğretmen, deneyimli teknisyen ve yönetici aldığı da bir gerçektir.

Türk savaş endüstrisi, yurt ekonomisine ve sivil endüstriye önemli katkılarda bulunmaktadır. Askeri fabrikalarla tersaneler ve özellikle askeri bir yapıdan gelen bir kuruluş olan Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu, Türkiye için çok önemli kuruluşlardır. Askeri Fabrikalar ve Tersanelerde, askeri amaçlarla kullanılmayan âtıl kapasite, bir döner sermaye modeli içinde sivil sektöre yönelik üretim yaptığı gibi; yeni bir takım teknolojilerin de ülkeye girmesini sağlamaktadır. Makine ve Kimya Endüstri Kurumu yanında, ASELSAN gibi silâhli kuvvetler vakıflarının meydana getirdiği kuruluşlar, silâhli kuvvetlerin ve sivil sektörün gereksinmelerini karşıladıktan başka dışsatım da yapmaktadırlar.

Bütün bunların yanında ekonomik açıdan, bir Türk askerinin devlete yüklediği mali yük, diğer devletlere oranla, çok düşüktür. Konu'nun daha başka yanları da var.

Türk Ordusu ve Türk Askeri, ATATÜRK'cüdür ve ilericidir. Yeniçeri ordusu, kuruluşundan Rönesans'a kadar, gerek eğitimli insan gücü, gerek teknoloji, ve gerekse disiplin ve taktik açılarından çağın en düzgün ve en güçlü meslek ordusu idi. Ancak, Rönesans ve daha sonraları gerçekleşen endüstri devrimi'ne, kısaca Hıristiyan Batı Dünyasındaki yeniliklere dinsel düşüncelerle ardını dönmesi, Avrupa'da görülen çağdaşlaşma hareketlerinin gerisinde kalmasına sebep olmuştur. Osmanlı Ordusu böylece yenilmezliğini yitirmiştir. İlk askeri reformu yapan Mustafa III (1757-1774) tür, fakat özellikle Selim III (1789-1807) ve Mahmut II (1808-1839), tümüyle çağdışı kalan, ve devletin geleceği için tehlike yaratan kocamış Yeniçeri Ocağı'nı ortadan kaldırma hareketini, canlarını feda etme bahasına, başlatan ve başaran ileri görüşlü Padişahlar olmuşlardır. Bu iki dış dünya'ya açık ve ileri görüşlü Osmanlı liderini, kendilerinden 37 ve Mustafa III'ten 102 yıl sonra geldiği halde, Yıldız Sarayı'nı topa tutarlar korkusuyla, topların kamalarını söktüren, atış talimini yasaklayan ve savaş gemilerini, toplarını işlemez hale getirdikten sonra Haliç'te bağlattıran, bu yüzden Balkan Savaşları ve Birinci Dünya Savaşı'nda devleti çok zayıf duruma düşüren Abdülhamit II ile kıyaslamak çok ilginç ve ibret vericidir. Selim III ve Mahmut II, ayrıca ülkeye genel anlamda Batılılığı ve ilericiliği getiren Türk liderleri olarak Türk tarihine geçmişlerdir. Çağdaş tıp ve mühendislik okulları, ülkeye askerlik kurumu kanalıyla girmiştir. Günah sayılan haritanın ve diğer Batılı yöntem ve araçların da aynı kanalı izlemiş olmaları unutulmaması gereken bir gerçektir. Bir Türk bilim adamının kaydettiği gibi, Mahmut II döneminden itibaren Türk subayları, toplumsal ve politik reformların aracı olmuşlardır. Başka bir deyimle, Türk subayları, eski düzenin koruyucuları olmaktan çok, halkçı önderler olarak görülmüşlerdir. Bu cümleden olarak, askeri okullarda ve askerlik kurumlarında özerk ve ilerici bir eğitim ve öğretim uygulandığı halde, özellikle sivil ilk ve orta öğretim kurumlarında, hemen Osmanlı İmparatorluğunun çöküşüne kadar, genelde cemaat ve din ağırlıklı okullar niteliği korunmuştur. Bütün bunların yanında, çoksesli evrensel müziğin de Mahmut II döneminde "Yeni orduya, yeni müzik" sloganı ile Türk toplumuna kazandırıldığını, unutmamak lâzımdır. Anılan iki ileri görüşlü padişahın askerlik alanındaki reformlarıyla orduya giren ilerencilik ve Batılı anlamda pozitif bilim, ATATÜRK ve Cumhuriyet döneminde daha da ileri götürülmüş ve ordunun ilericiliği ve ATATÜRK'cülüğü kurumlaşmıştır. ATATÜRK'ün, 1927 yılında söylediği şu sözler bir kanıttır. Altını çizerek okuyorum: "ORDU, TÜRK ORDUSU! İŞTE BÜTÜN ULUSUN GÖĞSÜNÜ GÜVEN VE GURUR DUYGULARIYLA KABARTAN ŞANLI AD... ORDUMUZ, TÜRK BİRLİĞİNİN, TÜRK KUDRET VE KABİLİYETİNİN, TÜRK YURTSEVERLİĞİNİN ÇELİKLEŞMİŞ BİR İFADESİDİR. ORDUMUZ, TÜRK TOPRAKLARININ VE TÜRKİYE İDEALİNİ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN YAPMAKTA OLDUĞUMUZ ÇALIŞMALARIN YENİLMESİ OLANAKSIZ GÜVENCESİDİR".

Ordu'nun, yurdun ağaçlandırılmasında, orman yangınlarının söndürülmesinde, ulusal âfet olaylarında önemli yardımları vardır. Gerektiğinde ordu, demiryolu ve yol yapımında da rol almıştır. Örneğin, Balıkesir-Kütahya demiryolu, Afyon Demiryolu Alayı tarafından, normal eğitim çalışmaları içinde inşa edilmiştir.

Diğer taraftan, yerel yönetimlerin ve kolluk kuvvetlerinin çaresiz kaldıkları tehlikeli iç olaylar karşısında T.B.M.M. kararıyla ilân edilen sıkıyönetim hâlinin yönetim ve

idaresinde; bunun dışında, yerel karışıklıklarda bölgedeki en yüksek mülki âmirin İl İdaresi Yasasına dayanarak yapacağı yazılı istek ile ayaklanma ve benzeri karışıklıkların yatıştırılmasında da ordunun daima hizmeti olmuştur. Yine bu cümleden olarak, demokrasinin aleyhine de olsa, iş başındaki yönetimin, iç ve dış kaynaklı büyük ve vahim olaylarda, normal düzen içinde üstesinden gelemediği yurt çapındaki tehlikeli dönemlerde, İç Hizmet Kanunu'nun ve kuruluş nedeni olan ATATÜRK'çü geleneklerin, Ulusu ve anayurdu iç ve dış düşmanlara karşı koruma ve kollama kutsal görevi çerçevesinde, yönetime zorunlu müdahalede bulunduğu bilinmektedir. Sağduyu sahibi ve meseleye sadece hayati ulusal çıkarlar açısından bakan her Türk'ün kabul ve teslim edeceği ortak görüş kanımca şudur. Aslında, yapılmış olan bu müdahaleler, kuşkusuz demokrasi geleneklerine aykırıdır ve tekrarı da arzu edilmez. Bu ilkenin çok iyi bilinmesine karşın müdahaleler, başka çare bulunmadığı, çok zorunlu durumlarda ve koşullar altında yapılmıştır. Bu yargının ve Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin daima devletin ve lâik cumhuriyetin koruyucusu, ilerici bir güç olduğunun kanıtı, müdahalelerden sonra, gerekli yasal hazırlıklara başlanarak mümkün olan en kısa zamanda, ülkenin yönetiminin, siyasi partilerin katıldığı, seçimle gelen iktidarlara teslim edilmesidir. Son müdahale ile ilgili olarak bir yazarımızın dediği gibi, "12 EYLÜL, SADECE SİYASAL MÜCADELELERİNDE UZLAŞAMAYAN TARAFLARI, BİR HAKEMİN YAPTIĞI GİBİ, AYIRMAK DEĞİL; FAKAT DEVLETİN BEKASINI VE BAĞIMSIZLIĞINI SAĞLAMAK VE KAÇINILMAZ BİR İÇ SAVAŞA DOĞRU GİDEN VAHİM GİDİŞİ DURDURMAK İÇİN YAPILMIŞTIR. 12 EYLÜL'ÜN AMAÇLARINDAN BİRİ DE, TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ'NİN YENİDEN YOZLAŞMASINI ÖNLEYECEK, KÖKLÜ ÖNLEMLER ALARAK, SAĞLAM BİR YÖNETİM MEKANİZMASI VE SAĞLIKLI BİR SİYASAL REJİM KURULMAK İSTENMESİDİR". Bu bakımdan, Türk askeri müdahaleleri, hayati bir zorunluk gereği girişilen ve diğer ülkelerdeki askeri müdahalelere benzemeyen nitelikleriyle ve hakca değerlendirilmelidir. Kuşkusuz asıl ve kesin hükmü tarih verecektir.

Geçiş dönemlerinde askeri yönetimlerin hataları olmuştur. Tarafsız, bilimsel bir görüşle, bunların gözardı edilmesi mümkün değildir. Ancak, ben, her şeye rağmen düşünüyorum ki, bunların da ulus ve ülkenin çıkarları göz önünde tutularak ihtiyar dışında işlendiği, bilerek kötü amaçlara dayandırılmadığı kabul edilerek, bunlardan ders alınmakla birlikte, hoşgörü ile karşılanmaları doğru olur. Yine, hiçbir zaman gözden uzak tutmamak gerektir ki, Türk askeri ve Türk Ordusu, paralı asker değil, Türk Ulusu'nun bağrından çıkan, yüreği Türklük ve ATATÜRK'çülükle çarpan Türk gençlerinin teşkil ettiği yüce bir kuvvettir. Bu kuvvet, Türk yurduna göz dikenlerin cesaretini kıran yavuz bir güçtür. Kuzey Atlantik İttifakı'nın güneydoğudaki kritik kalesinin de koruyucusu ve Türkiye'nin jeopolitik ve stratejik değerinin çok önemli bir ögesidir. Hemen ötesinde savaşların yıllardır sürdüğü sınırlarını, gece gündüz, kar kış demeden silâhi elinde bekleyen Mehmetcik sayesinde işlerimizi rahatlıkla yürütüyor, geceleri sıcak yatağımızda rahat ve huzur içinde uyuyabiliyoruz. Tanrı göstermesin, günün birinde, aziz yurdumuz bir saldırıya uğradığı taktirde, düşmanın kirli çizmelerinin kutsal topraklarımızı kirlletmesini önleyecek, özgürlük ve bağımsızlığımızı, ırz ve namusumuzu koruyacak da odur. Ne kadar güçlü olursa, düşmanlarımız da bize saldırmaktan o kadar çekir.

nir. Biz ne kadar iyi olursak, birbirimizi ne denli sever ve birbirimize bağlı olursak ve Türk Ulusculuğu'nu her şeyden aziz bilirse, ordumuz da o denli güçlü ve yenilmez olacaktır.

1950-1953 Kore Savaşı, Türk askerinin kişiliğinde toplanan, genç Türk erkeğinin müstesna askeri niteliklerini Dünya'ya göstermesine olanak sağlamıştır. Kore Cumhuriyeti'nin resmi savaş tarihi kitabının 6'ncı Cildi'nin 381'inci sahifesinde, Kore'de savaşan Türk askeri hakkında şunlar yazılıdır : "KORE'DE BULUNDUKLARI SÜRE BOYUNCA, BÜTÜN DİĞER GÖZLEMCİLERİN DE OYBİRLİĞİ İLE KABUL ETTİKLERİ GİBİ- SÜNGÜLERİNİ ÇOK İYİ KULLANAN, HER TÜRLÜ MEŞAKKAT VE DARLIĞA TAHAMMÜL ETMESİNİ BİLEN, ÇOK SAĞLAM YAPILI ASKERLER OLARAK İSİM YAPAN, KAHRAMAN TÜRK ASKERLERİ, BİRİNCİ SINIF BİR SAVAŞ GÜCÜ OLARAK DESTANLARA KONU OLMUŞLARDIR. ANCAK, BÜTÜN BUNLARA KARŞIN TÜRK KUVVETLERİ AĞIR KAYIPLAR VERMİŞLERDİR. TÜRK TUGAYI, SADECE KUNURİ'DE, SAVAŞ KAYIPLARININ HAREKETSİZ MUHAREBELER NEDENİYLE ÇOK DÜŞÜK OLDUĞU 1952-1953 DÖNEMİNDE VERDİĞİ BÜTÜN KAYIPLARIN BÜYÜK BÖLÜMÜNDEN FAZLA KAYIP VERMİŞTİR. GENEL OLARAK, GÖĞÜS GÖĞÜSE MUHAREBEYİ USTALIKLA YAPMAK, BİRİNCİ SINIF KOMUTANLARA SAHİP BULUNMAK, VE ATEŞ ALTINDA KUVVETLİ BİR DİSİPLİN... DİĞER ULUSLARIN HAYRANLIK DUYDUKLARI TÜRK SAVAŞÇILARININ ÜSTÜN NİTELİKLERİ, İŞTE BUNLARDIR". 1981 Yılında, ATATÜRK hakkında üniversitelerde konferanslar vermek üzere Dışişleri Bakanlığı tarafından gönderildiğim Asya ülkeleri arasında bulunan Güney Kore'de iken, bu ülkenin bağımsızlığı için savaşan Türk askerinin Çinliler'e karşı önemli bir muharebeyi kazandığı KUMYANGJANG-Nİ bölgesinde yapılan bir anıt üzerinde şunları okudum : "TÜRK PİYADE TUGAYI, BİRLEŞMİŞ MİLLETLER BAYRAĞI ALTINDA, KORE'NİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE DÜNYA BARIŞI İÇİN, SALDIRGANA KARŞI SAVAŞMIŞTIR. BU TOPRAKLARDA 3.064 ŞEHİT VE YARALININ MÜBAREK KANLARININ AKTIĞI ASLA UNUTULMAYACAKTIR ".

Sonuç olarak :

(1) Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin, silâh teknolojisinin bazı yeniliklerinden henüz yoksun bulunduğu, saklanmaması gereken bir noktadır. Ancak, silâhlı kuvvetler, kendi alanında, dünyaya en fazla açık olan kamu kurumudur ve bilgi ve deneyim bakımından bütün çağdaş yenilikleri izlemektedir. Maddi olanaklar elverdikçe bunlar kuruluşlara kolaylıkla sokulmakta ve verimli ve etkin bir biçimde kullanılmaktadır. Türk Ordusu'nun bakım ve tutumda ne denli bilinçli ve becerili olduğu, yeni bir otobüs belediyenin kullanma ve bakım koşulları altında ancak üç dört yıl dayanabildiği halde, Orduda İkinci Dünya Savaşı'nı gören, fakat halen kullanılan bazı araçların bulunmasından anlaşılabilir.

(2) En önemli mesele, Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin siyasetten uzak tutulmasıdır. Bu nedenle, yani askerin politize olmaması için, askeri müdahalelerden sonra daima mümkün olan en kısa zamanda askerin kışılaya dönmesine özen gösterilmiştir. Princeton

Üniversitesi'nin İngiliz asıllı Profesörü BERNARD LEWIS bu konuda şunları yazmıştır : "TÜRKİYE, BİRBİRİNİ İZLEYEN BUNALIMLARA VE ASKERİ MÜDAHALELERE RAĞMEN, DEMOKRATİK DEĞERLERE BAĞLILIĞINI KORUMUŞ VE HER ASKERİ REJİM, KENDİ İRADESİYLE, ANAYASAL VE PARLAMENTER BİR HÜKÜMETİN YENİDEN KURULMASINA YOL AÇMIŞTIR".

(3) Ordu; lâik, demokratik parlamenter düzenin ve bizi çağdaş Batı uygarlığına ulaştıracak ATATÜRK ilkelerinin geleneksel ve tarihi koruyucusudur ve bu tarihi görevini yerine getirirken hiçbir özveriden kaçınmayacağı kesinlikle bilinmelidir.

(4) Türk Ordusu, barışta, yurt kalkınmasına, ülke ekonomisine ve milli eğitime katkılarını genişleterek sürdürecektir. Türk askeri, herhangi bir silâhlı gücün üyesi değil, vatan, millet, ulusal bağımsızlık ve egemenlik kavramlarını ve ATATÜRK ilkelelerini kendine Bayrak yapan yüce kurumdur ve bu değerleriyle övünmektedir.

(5) Son olarak, Türkiye'nin bir ittifak üyesi olarak, NATO'ya katkısının boyutları nedir? Türkiye'nin kazancı nerededir?

Türk Silâhlı Kuvvetleri, sayıca, NATO'nun, Amerikan kuvvetlerinden sonra gelen en büyük kuvvetidir. NATO'nun bütünleşmiş askeri yapısında, toplam insan gücünün % 25'i, tank sayısının % 12'si, topçunun % 19'u ve savaş uçağı sayısının % 11'i Türkiye'nin ittifaka katkısıdır. Türkiye, GSMH'sının % 4.5'nu milli savunma giderlerine ayırmaktadır ve bu, NATO'da en yüksek oranlardan biridir. Türkiye'nin savunma giderleri ulusal bütçenin % 22.41'ini teşkil etmektedir. Bu miktar her yıl % 3.5 oranında artacaktır. Türkiye'nin NATO'ya katkısı düşünülürken coğrafi konumu gözden uzak tutulmamalıdır. Türkiye'nin NATO'dan sağladığı ise yerel ve bölgesel güvencedir. Türkiye, NATO'dan, ayrıca, stratejik ve taktik istihbarattan savaş ilkeleri ve doktrin birliği, plânlama birliği ve ortak eğitim standartlarına kadar pek çok çağdaş bilgi ve uygulamada almaktadır. Kuşkusuz, Türkiye'nin NATO plânları yanında kendine özgü ulusal plânları da vardır. Türk Ordusu, devletin, ulusun ve anayasal düzenin emrinde ve tek koruyucusudur. Türk askeri en büyüğünden en gencine kadar bu görevinin bilinci içindedir. ATATÜRK ilkeleri ordunun tek ve asıl yol göstericisidir.